13/05/2026

Πειραιώς Σεραφείμ: Σχόλιο στη συμπροσευχή του «Πάπα» και της Αγγλικανής «Πριμάτου»

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Πειραιώς

Για μία απόδειξη της «δογματικής συγκλίσεως» παπισμού και αγγλικανισμού και ως έκφραση της «εκκοσμικεύσεως του δυτικού χριστιανισμού» κάνει λόγο ο Μητροπολίτης Πειραιώς κ. Σεραφείμ σχολιάζοντας την πρόσφατη συμπροσευχή του Πάπα Λέοντος με την Αγγλικανή Πριμάτο Σάρα Μάλαλι.

Στη μακροσκελή βιντεοσκοπημένη τοποθέτησή του, ο Σεβασμιώτατος υποστηρίζει ότι οι δύο πλευρές «αναγνωρίζουν ο ένας την “Εκκλησία” του άλλου ως αληθινές», θεωρώντας τις θεολογικές διαφορές «ασήμαντες και επουσιώδεις».

Ιδιαίτερη έμφαση δίνει στη φράση που αποδίδεται στον Πάπα Λέοντα ότι «οι θεολογικές διαφορές μπορεί να παραμένουν αλλά το βάρος πέφτει στην κοινή μαρτυρία και δράση», την οποία ο Μητροπολίτης ερμηνεύει ως ένδειξη ότι «δεν ενδιαφέρονται πρωτίστως για την ορθή πίστη αλλά για την ουμανιστική αποστολή του χριστιανισμού στον σύγχρονο κόσμο». Παράλληλα, τονίζει ότι ο δυτικός

χριστιανισμός έχει απομακρυνθεί από τη χριστιανική αυθεντικότητα, κάνοντας λόγο για «τελεία εκκοσμίκευση» και για υιοθέτηση σύγχρονων κοινωνικών τάσεων, όπως η αποδοχή της ομοφυλοφιλίας και η χειροτονία γυναικών.

Ο Σεβασμιώτατος αναφέρεται εκτενώς και στην ιστορική πορεία του αγγλικανισμού, τον οποίο χαρακτηρίζει ως «ιστορική διάσπαση του δυτικού χριστιανισμού» που «ξεπήδησε από τον παπισμό» για πολιτικούς λόγους τον 16ο αιώνα. Υποστηρίζει ακόμη ότι ο αγγλικανισμός «όχι μόνον δεν επανήλθε στην γνησιότητα της μίας και αδιαιρέτου Εκκλησίας, αλλά υιοθέτησε τις περισσότερες παπικές πλάνες».

Στο ίδιο πλαίσιο, ο Μητροπολίτης συνδέει την κρίση του δυτικού χριστιανισμού με τη ραγδαία μείωση των πιστών στην Ευρώπη και ειδικά στη Μεγάλη Βρετανία, σημειώνοντας ότι «οι ναοί αδειάζουν από πιστούς και πωλούνται για αλλαγή χρήσεως». Αντιπαραβάλει δε την Ορθόδοξη Εκκλησία, υποστηρίζοντας ότι «μόνον μέσα στην Ορθόδοξη Εκκλησία βρίσκουν οι άνθρωποι την αληθινή πληρότητα της ζωής και το νόημα της υπάρξεως».

Κλείνοντας, ο Μητροπολίτης Πειραιώς συνδέει τη συνάντηση Βατικανού–Αγγλικανών με τις ευρύτερες οικουμενιστικές εξελίξεις, εκφράζοντας την άποψη ότι ο παπισμός επιδιώκει «παγκόσμια εξουσία μέσω του πρωτείου του Πάπα», ενώ χαρακτηρίζει την πρόσφατη προσέγγιση του Βατικανού με τη Χαλδαϊκή Εκκλησία ως ακόμη μία απόδειξη αυτής της στρατηγικής.